

Λιβύη: Έγκλημα και εξαπάτηση*

ΤΑΚΗΣ ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Τη στιγμή που θα διαβάζονται οι γραμμές αυτές η υπερεθνική ελίτ μπορεί να έχει ήδη αρχίσει μια καινούρια εγκληματική εκστρατεία που θα καταστρέψει ένα ακόμη λαό, μετά από τους λαούς της Γιουγκοσλαβίας, του Αφγανιστάν και του Ιράκ (πάντα βέβαια με την αιτιολογία ότι τον «σώζει» από ένα τύραννο): τον λαό της Λιβύης. Η εκστρατεία ξεκίνησε αριστοτεχνικά από τα μίντια της υπερεθνικής ελίτ και τα παρακλάδια τους σε προτεκτοράτα όπως η Ελλάδα (όπου η ΝΕΤ δίνει την εικόνα καναλιού του... Τελ Αβίβ στην απόλυτη διαστρέβλωση των γεγονότων). Έτσι, εδώ και μερικές εβδομάδες, ο κόσμος παρακολουθεί υποτίθεται άλλη μια πράξη του επικού έργου «ο λαός εναντίον του τυράννου» που ξεκίνησε από την Τυνησία και γρήγορα συνεχίστηκε στην Αίγυπτο, και ακόμη συνεχίζεται στην Υεμένη, το Μπαχρέιν και αύριο ίσως και στη Σαουδική Αραβία, το πιο ισχυρό τυραννικό πελατειακό καθεστώς που έχει απομείνει στην περιοχή. Και εάν μεν οι πρώτες πράξεις είχαν κάποιο σχετικά αίσιο τέλος με την αποπομπή των τυράννων, αλλά όχι βέβαια και των καθεστώτων τους (γεγονός που εξασφάλισε το ότι ο καθοριστικός παράγοντας για την ανατροπή τους ήταν η ανοχή του στρατού ο οποίος ελέγχεται από τις ΗΠΑ!), σε περιπτώσεις όπως της Σαουδικής Αραβίας και των Εμιράτων που είναι κρίσιμες για την υπερεθνική ελίτ λόγω των ενεργειακών πηγών τους, είναι πολύ αμφίβολο αν θα γίνει δυνατή ακόμη και η αλλαγή των τυράννων...

Όμως, η περίπτωση της Λιβύης που προέκυψε ξαφνικά (εφόσον δεν έχει μια ιστορία συχνών εξεγέρσεων όπως η Τυνησία ή «τρομοκρατικών» πράξεων όπως η Αίγυπτος), δεν αποτελεί καν πράξη του ίδιου έργου, όπως συστηματικά εξαπατούν τις τελευταίες εβδομάδες τη διεθνή κοινή γνώμη τα ΜΜΕ της υπερεθνικής ελίτ, αλλά και η ρεφορμιστική «Αριστερά» και οικολογία (που είχε παίξει παρόμοιο ρόλο και με τη Νατοϊκή επίθεση στη Γιουγκοσλαβία), τώρα επικουρούμενη και από κάποιους «Μαρξιστές» που αντικειμενικά παίζουν τον ρόλο λακέ της υπερεθνικής ελίτ, χάριν δήθεν της προστασίας του Λιβυκού προλεταριάτου! Και αυτό, διότι η φύση του καθεστώτος στη Λιβύη είναι πολύ διαφορετική από αυτή των άλλων καθεστώτων (Τυνησία, Αίγυπτος) για τους εξής λόγους:

---

* Το κείμενο αυτό αποτελεί την *πλήρη εκδοχή* του άρθρου, *περίληψη* του οποίου δημοσιεύεται στην «Ελευθεροτυπία» της 12/3/2011. <http://www.enet.gr/?i=arthra-sthles.el.home&id=258727>

Πρώτον, διότι το καθεστώς της Λιβύης προέκυψε από στρατιωτικό πραξικόπημα του 1969 όταν ο Καντάφι, επί κεφαλής μικρής ομάδας άλλων αξιωματικών, που είχαν όμως τη μαζική υποστήριξη του λαού της Λιβύης, ανέτρεψε το ξενόδουλο μοναρχικό καθεστώς (του οποίου οι σημερινοί «επαναστάτες» επανέφεραν τη σημαία!) ακριβώς όπως νωρίτερα είχαν ανατρέψει οι Νασερικοί αξιωματικοί στην Αίγυπτο το αντίστοιχο εκεί ξενόδουλο μοναρχικό καθεστώς. Ο στόχος ήταν ο ίδιος: να επιβάλουν ένα εθνικοαπελευθερωτικό καθεστώς Νασερικού τύπου, το οποίο όμως στη συνέχεια μετεξελίχθηκε στη Λιβύη σε μια προσωποπαγή παρωδία άμεσης δημοκρατίας. Αντίθετα, τα καθεστώτα των διαδόχων του Νάσερ στην Αίγυπτο (Σαντάτ, Μουμπάρακ), ήταν πελατειακά καθεστώτα της Δύσης που καταπρόδωσαν τον Παλαιστινιακό αγώνα στους Σιωνιστές και λήστεψαν τον Αιγυπτιακό λαό ενσωματώνοντας τη χώρα στη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση. Παρόμοιο ήταν το καθεστώς του Μπεν Αλί που διαδέχθηκε τον Μπουργκίμπα στην Τυνησία.

Δεύτερον, διότι όλα αυτά τα χρόνια το Κανταφικό καθεστώς συνέχιζε να παίζει εθνικοαπελευθερωτικό ρόλο υποστηρίζοντας παρόμοια κινήματα: από το panaφρικανικό κίνημα μέχρι τον IRA στην Ιρλανδία, και από αντιπυρηνικά κινήματα μέχρι Αυστραλέζικα συνδικάτα. Αυτά ήταν αρκετά για να οδηγήσουν το εγκληματικό καθεστώς Ρήγκαν να φθάσει μέχρι τον βομβαρδισμό της Λιβύης, με στόχο τη δολοφονία του Καντάφι το 1986, ενώ στη συνέχεια επιβλήθηκε αυστηρό εμπάργκο στη χώρα. Την τελευταία δεκαετία όμως το καθεστώς έκανε μια —σαφώς οπορτουνιστική— στροφή προς τη Δύση, ανοίγοντας σε ένα βαθμό την οικονομία στις πολυεθνικές και συμμαχώντας με την εγκληματική υπερεθνική ελίτ στον πόλεμο κατά της «τρομοκρατίας», με προφανή στόχο να αποτρέψει το ενδεχόμενο η Λιβύη να έχει τη τύχη του Ιράκ, όπως απειλούσαν ανοικτά οι εκπρόσωποι της.

Τρίτον, διότι παρά τη στροφή αυτή, το καθεστώς όχι μόνο δεν ξεπούλησε στις πολυεθνικές τον εθνικό πλούτο της χώρας αλλά και βελτίωσε σημαντικά το επίπεδο ζωής του Λιβυκού λαού, σε βαθμό μάλιστα πολύ μεγαλύτερο από αντίστοιχα πετρελαιοπαραγωγικά πελατειακά κράτη (όπως η Σαουδική Αραβία και η Νιγηρία) —μολονότι βέβαια και το Κανταφικό καθεστώς ποτέ δεν δημιούργησε τις βάσεις μιας αυτοδύναμης οικονομικής ανάπτυξης που θα έκοβε κάθε δεσμό οικονομικής εξάρτησης από την υπερεθνική ελίτ. Ενδεικτικά, η Λιβύη, μολονότι έχει χαμηλότερο κατά κεφαλή εισόδημα από τη πολύ πλουσιότερη Σαουδική Αραβία, ήδη από τη δεκαετία του 1990 είχε μεγαλύτερο προσδόκιμο ζωής και υψηλότερα ποσοστά εγγραμμάτων και φοίτησης (επομένως και δείκτη ανθρώπινης ανάπτυξης κατά τον ΟΗΕ) από τη Σαουδική Αραβία και φυσικά από τις γειτονικές (μη πετρελαιοπαραγωγικές) χώρες Τυνησία και Αίγυπτο.¹ Είναι μάλιστα θεαματική η πρόοδος του λαού της χώρας που σημειώνουν τα σχετικά στατιστικά στοιχεία. Το προσδόκιμο ζωής στη Λιβύη αυξήθηκε κατά 39% μεταξύ 1970-75 και 2000-05 (έναντι 8%

---

¹ UN, *Human Development Report 1997*, Table 1 & UN, *Human Development Report 2005*, Table 1.

στην Ελλάδα και μείωσης κατά 6% στη Ρωσία μετά την κατάρρευση του «υπαρκτού»), ενώ το ποσοστό παιδικής θνησιμότητας έπεσε δραματικά στην ίδια περίοδο, έτσι ώστε το 2003 να είναι το 12% αυτού το 1970 (έναντι 11% στη Ελλάδα).² Ακόμη, το ποσοστό ενηλίκων εγγράμματων αυξήθηκε από 68% το 1990 σε 82% το 2003 και 88% το 2005-08.³ Τέλος, η Λιβύη της «φτώχειας του προλεταριάτου» (κατά τους Μαρξιστές της συμφοράς που ανάφερα), κατατάσσεται 33^η στον δείκτη ανθρώπινης φτώχειας του ΟΗΕ, ενώ η Τυνησία είναι στη 43^η θέση, η Αλγερία στη 48^η, η Αίγυπτος στη 55^η, και η Ινδία («το οικονομικό θαύμα» της παγκοσμιοποίησης) στη 58^η!⁴

Τέταρτον, διότι η Λιβύη είναι ακόμη μια κοινωνία η οποία θεμελιώνεται στις φυλές, οι οποίες, παρά τις προσπάθειες του καθεστώτος Καντάφι να τις αδρανοποιήσει μέσω των θεσμών της *Jamahiriyah* (του κράτους των μαζών), εξακολουθούν να παίζουν σημαντικό κοινωνικό και πολιτικό ρόλο. Έτσι, όταν με την ευκαιρία των λαϊκών εξεγέρσεων στις γειτονικές Τυνησία και Αίγυπτο ξεσπασαν στα μέσα Φεβρουαρίου οι πρώτες διαδηλώσεις στη Βεγγάζη, τις οποίες το καθεστώς προσπάθησε να καταστείλει, οι φυλές που ήταν εχθρικές προς την *Jamahiriyah* και το καθεστώς Καντάφι ξεσηκώθηκαν. Όπως περιγράφει τη διαδικασία ο Ali Chibani,⁵ πρώτα το συμβούλιο της φυλής Ζουαγα, που ζει κοντά στον πετρελαιοαγωγό της Αν. Λιβυής απείλησε να κόψει τις εξαγωγές προς την Ευρώπη εάν δεν σταματούσε η καταστολή. Κατόπιν ήλθε η σειρά της φυλής Warfalla, μιας από τις μεγαλύτερες φυλές που παλιότερα υποστήριζε το καθεστώς και τώρα παροτρύνει τον Καντάφι να φύγει από τη χώρα και, τέλος, οι Τουαρέγκ προσχώρησαν στο στρατόπεδο των «επαναστατών». Συγχρόνως όλες αυτές οι φυλές καλούσαν το στρατό να τις υποστηρίξει, πράγμα που έκαναν πολλοί στρατιωτικοί από τις φυλές αυτές προσχωρώντας στους αντάρτες.

Στη Λιβύη, επομένως, δεν έχουμε, όπως στις προαναφερθείσες εξεγέρσεις, ένα λαό που σχεδόν σύσσωμος στρέφεται κατά των τυράννων, με αιτήματα που ένωναν από τα φτωχότερα λαϊκά στρώματα μέχρι τη «νεολαία του ιντερνετ» (που σε αυτές τις χώρες αποτελείται κυρίως από νέους της μεσαίας τάξης που εμπνέονται από τον δυτικό καταναλωτισμό, ατομικισμό και κουλτούρα) —όπως κατ' εξοχήν συνέβη στη Τυνησία και την Αίγυπτο. Αντίθετα, στη Λιβύη, από τις πρώτες μέρες, έχουμε ένα εμφύλιο πόλεμο, ο οποίος, όπως στη Γιουγκοσλαβία, υποστηρίχθηκε παντοιοτρόπως από την υπερεθνική ελίτ: με οικονομική βοήθεια, με την δυσώδη μιντιακή εκστρατεία και τέλος με έμμεση στρατιωτική βοήθεια. Ο στόχος είναι η ουσιαστική αποδιάρθρωση της χώρας, ώστε, μετά

² UN, *Human Development Report 2005*, Table 10.

³ World Bank, *World Development Indicators 2010*, Table 2.14 & UN, *Human Development Report 2005*, Table 12.

⁴ UN, *Human Development Report 2005*, Table 3.

⁵ Ali Chibani, "How Gadafy used Libya's tribes," *Le Monde Diplomatique* (March 2011).

από «αλλαγή καθεστώτος» που θα αντικαταστήσει το αναξιόπιστο (για την υπερεθνική ελίτ) καθεστώς του Καντάφι με ένα σαφώς πελατειακό καθεστώς, θα οδηγήσει στη περιέλευση του εθνικού πλούτου της στα χέρια των πολυεθνικών της υπερεθνικής ελίτ. Δεν είναι άλλωστε τυχαίο ότι οι μεγαλύτερες μάχες σήμερα γίνονται για την κατάκτηση από τους «επαναστάτες», με την εντεινόμενη αμέριστη βοήθεια της υπερεθνικής ελίτ, των πετρελαιοπαραγωγικών περιοχών της χώρας.

Έτσι, στον εμφύλιο αυτό πόλεμο, από τη μια μεριά συμπαρατάσσονται σημαντικές φυλές που εδράζονται κυρίως στην Ανατολική Λιβύη, οι Ισλαμιστές, οι οποίοι ανέκαθεν ήταν εναντίον του καθεστώτος λόγω του κοσμικού του χαρακτήρα (οι αντάρτες συχνά ακούγονται να φωνάζουν το...επαναστατικό σύνθημα «ο Αλλάχ είναι μεγάλος»), καθώς και η «νεολαία του ίντερνετ», ενώ από την άλλη μεριά συμπαρατάσσονται όχι μόνο οι προσκείμενες στον Καντάφι φυλές που εδράζονται κυρίως στην Δυτική Λιβύη, καθώς και τα αντίστοιχα στρατιωτικά στελέχη, αλλά και τα λαϊκά στρώματα που έχουν ωφεληθεί από το καθεστώς, οι οπαδοί του Κανταφικού καθεστώτος της Jamahiriya που εμπνέονται ακόμη από εθνικοαπελευθερωτικά ιδεώδη, οι παναφρικανιστές κ.ά.

Όμως, όλα αυτά τα «ξεχνούν» διάφορες ύποπτες «Μαρξιστικές» αναλύσεις οι οποίες, στηρίζοντας την συστημική προπαγάνδα για τη δήθεν «λαϊκή επανάσταση ενάντια ενός τυράννου», ουσιαστικά παίζουν τον ρόλο λακέδων της υπερεθνικής και της Σιωνιστικής ελίτ στην προετοιμαζόμενη κτηνώδη στρατιωτική επίθεση. Η αστείότητα όμως παρόμοιων «αναλύσεων» γίνεται προφανής όταν υποστηρίζουν ότι η υπερεθνική ελίτ συγκέντρωσε την αρμάδα της για να υποστηρίξει την «επανάσταση» και να εξοντώσει τον Καντάφι που, όμως, ήταν —κατά τους ίδιους— πάντοτε... «άνθρωπος του ιμπεριαλισμού».⁶ Και αυτό, τη στιγμή που η ίδια ελίτ δεν κούνησε το δαχτυλάκι της για να προστατεύσει τις πραγματικές λαϊκές εξεγέρσεις στη Τυνησία και την Αίγυπτο και να εξοντώσει αντίστοιχα τους Μουμπάρακ και Μπεν Αλί (ίσως γιατί αυτοί δεν ήταν αρκούντως «άνθρωποι του ιμπεριαλισμού»!). Με παρόμοια «επιχειρήματα» η γιαλαντζί αυτή «Αριστερά» αποπροσανατολίζει εντελώς τα λαϊκά κινήματα, συμπλέοντας απόλυτα με τη προπαγάνδα των διεθνών ΜΜΕ και παίζοντας σήμερα τον ίδιο κατάπτυστο αποπροσανατολιστικό ρόλο που έπαιξε η ρεφορμιστική Αριστερά και Οικολογία κατά τη Νατοϊκή επίθεση στη Γιουγκοσλαβία —οι Οικολόγοι-Πράσινοι υπό τον Κον Μπεντίτ μάλιστα, πάλι ζητούν τη βοήθεια της εγκληματικής στρατιωτικής μηχανής της υπερεθνικής ελίτ για να σώσουν τους «επαναστάτες» από τους τυράννους (Μιλόσεβιτς τότε και Καντάφι τώρα).

---

⁶ Βλ. π.χ. Σάββας Μιχαήλ, «[Τυνησία, Κάιρο, Βεγγάζη, Αθήνα, Ουισκόνσιν](#),» *Νέα Προοπτική*, No.497 (5/3/2011).

Αλλά ας δούμε συνοπτικά πώς στήθηκε η μιντιακή αυτή απάτη στην οποία από ό,τι φαίνεται μετέχουν όλα τα διεθνή κανάλια⁷ (με τιμητική εξαίρεση το Ρωσικό Russia Today, που προκάλεσε και τη μήνιν της άθλιας Χίλαρυ Κλίντον επειδή χάλασε την ομοφωνία της εξαπάτησης) και διεθνείς εφημερίδες, με πρωτοστατούσα (όπως και στο Ιράκ!) τη ναυαρχίδα της εξαπάτησης, New York Times. Είναι μάλιστα χαρακτηριστικό ότι στη μιντιακή αυτή εξαπάτηση μετέχουν και τα Ισλαμικά κανάλια, τόσο το Ιρανικό (που ξέχασε τώρα τον αντι-ιμπεριαλιστικό οίστρο του επειδή ο Καντάφι, ως γνωστόν, είναι αντι-Ισλαμιστής!) όσο και το Al Jazeera που χρηματοδοτείται (με δωρεές, «δάνεια» κ.λπ.) από τον Εμίρη του Κατάρ (ο οποίος ήδη προσφέρθηκε να στείλει όπλα στους «επαναστάτες»!⁸). Σταχυολογώ δειγματοληπτικά μερικούς από τους μύθους με τους οποίους στήριξαν τα διεθνή ΜΜΕ την άθλια εκστρατεία της υπερεθνικής ελίτ για την «αλλαγή καθεστώτος» στη Λιβύη, με στόχο την «αξιοποίηση» από τις πολυεθνικές του κοινωνικού πλούτου της χώρας, κάτω από το πρόσχημα της υποστήριξης μιας λαϊκής επανάστασης:

- Ο μύθος ότι το καθεστώς από τη πρώτη μέρα των μεγαλειωδών διαδηλώσεων (για τις οποίες δεν είδαμε ποτέ φιλμ!) θέριζε αμάχους πολίτες από αέρος. Όπως απέδειξαν όμως οι Ρώσικοι δορυφόροι, και αναγκάστηκε συνακόλουθα να παραδεχτεί και το Αμερικανικό Πεντάγωνο, παρόμοιοι αεροπορικοί βομβαρδισμοί αμάχων δεν έγιναν ποτέ!⁹ Ακόμη και σήμερα, όπως παραδέχονται σοβαροί δυτικοί ανταποκριτές, οι αεροπορικοί βομβαρδισμοί δεν στοχεύουν τους αμάχους,¹⁰ (παρόλα αυτά η ΝΕΤ, που έχει γίνει επί «Γιωργάκη» ένα από τα χειρότερα διεθνώς κανάλια αναμετάδοσης της προπαγάνδας της υπερεθνικής και της ντόπιας ελίτ, δεν έχασε την ευκαιρία να κάνει μυθιστόρημα την δήθεν «επίθεση» κατά του ανταποκριτού της —που από όσο γνωρίζω ακόμη και τα διεθνή κανάλια της υπερεθνικής ελίτ δεν τη θεώρησαν σοβαρή να την αναμεταδώσουν!— επειδή κάποιο αεροπλάνο πέταξε μια βόμβα προς εκφοβισμό, εκατοντάδες μετρα μακρυνά στην άμμο!)
- Ο μύθος ότι χιλιάδες νεκροί άμαχοι πολίτες έπεσαν από τους «μισθοφόρους» του Καντάφι σε μια γενικευμένη σφαγή, αν όχι γενοκτονία. Όμως ακόμη και το κατηγορητήριο του διεθνούς ποινικού δικαστηρίου-καγκουρό στο οποίο παραπέμφθηκε ο Καντάφι για πιθανά «εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας» (στο οποίο βέβαια δεν παραπέμφθηκαν ποτέ οι Σιωνιστές εγκληματίες για την αποδεδειγμένη σφαγή περίπου 1.500 αμάχων στη Γάζα πέρσι) μιλά για λιγότερους από 300 νεκρούς —και αυτούς, ρητά δηλώνει, όχι από αεροπορικούς

⁷ Βλ. το αποκαλυπτικό ρεπορτάζ: "Tripoli under fire in media information war," *RT* (8/3/2011).

<http://rt.com/news/libya-tripoli-media-war/>

⁸ Ian Black κ.α, "UK pushes EU to demand that Gaddafi quit," *The Guardian* (10/3/2011).

⁹ "Airstrikes in Libya did not take place," *RT* (01 March, 2011, 18:24), <http://rt.com/news/> & *BBC* (3/3/2011, 18:21), www.bbc.co.uk/news/world-middle-east-12307698

¹⁰ Kim Sengupta "Terror in the air as casualties mount in Libya," *The Independent* (9/3/2011).

βομβαρδισμούς!¹¹ Δεν είναι λοιπόν περίεργο ότι ακόμη και ένας φιλελεύθερος Βρετανός αναλυτής γράφει σχετικά ότι «εκτός αν ξαναβαφτίσουμε τις λέξεις, ο Καντάφι δεν διαπράττει γενοκτονία και η δική του κτηνωδία κάθε άλλο παρά είναι η εξαίρεση».¹²

- Ο μύθος ότι το Κανταφικό καθεστώς, εξαιτίας της έλλειψης λαϊκής υποστήριξης και των λιποταξιών των στρατιωτών, αναγκάζεται να χρησιμοποιεί μισθοφόρους για τη «σφαγή» των Λιβύων. Όμως, πέρα από το γεγονός που τονίζει και ένα στέλεχος της παναφρικανικής Αριστεράς —για τον οποίο η σύγκρουση στη Λιβύη, στη πραγματικότητα, είναι μια αντεπανάσταση αντιδραστικών και ρατσιστικών στοιχείων του Λιβυκού πληθυσμού κατά των υποστηρικτών του παναφρικανισμού που υποστηρίζει το Κανταφικό καθεστώς, αλλά και το Νοτιοαφρικανικό κ.ά.— οι δήθεν «μισθοφόροι» είναι απλά μέλη Αφρικανικών διεθνών ταξιαρχιών,¹³ ενώ ακόμη και η γνωστή ΜΚΟ Human Rights Watch (που όπως όλες οι διεθνείς ΜΚΟ χρηματοδοτούνται και στηρίζονται από τις υπερεθνικές, πολιτικές και οικονομικές, ελίτ) ομολογεί ότι δεν υπάρχει κανένα στοιχείο πως το καθεστώς χρησιμοποιεί μισθοφόρους.¹⁴
- Ο μύθος ότι οι επαναστάτες δεν έχουν όπλα, πέρα από αυτά που κλέβουν ή παίρνουν από στρατιωτικές μονάδες που προσχωρούν σε αυτούς. Τα κανάλια (και κατά κόρο η NET) δείχνουν κάποιους νέους, συνήθως με κάποια... καραμπίνα στον ώμο, αλλά στη πραγματικότητα, όπως τώρα ομολογεί και η ιστοσελίδα του BBC (που έχει οργιάσει στην προετοιμασία της κοινής γνώμης για την επίθεση στη Λιβύη), οι αντάρτες διαθέτουν τανκς, εκτοξευτές πυραύλων, αντιαεροπορικά κ.λπ.¹⁵ Ο μύθος άλλωστε αυτός ήδη διαψεύσθηκε από το γεγονός της σύλληψης ομάδας Βρετανών μελών των ειδικών δυνάμεων, οι οποίοι βρέθηκαν να κατέχουν ποσότητες όπλων και εκρηκτικών μαζί τους (όχι βέβαια για την ατομική τους προστασία!),¹⁶ πράγμα που σημαίνει ότι η αρμάδα στα παράλια της Λιβύης έχει ήδη αρχίσει κρυφές παραδόσεις όπλων, ενώ όπως αποκάλυψε ο Ρόμπερτ Φισκ, οι Αμερικανοί ζήτησαν μυστικά από το Σαουδαραβικό καθεστώς να εξοπλίσει μαζικά τους αντάρτες.¹⁷

¹¹ "Gaddafi in crimes against humanity probe," *BBC News* (3 March 2011, 18:46).

¹² Simon Jenkins, "'No-fly zone' is a euphemism for war. We'd be mad to try it," *The Guardian* (9/3/2011).

¹³ Gerald A. Pereira, "Libya, Getting it Right: A Revolutionary Pan-African Perspective," *Black Agenda Report* (3/2/2011). <http://blackagendareport.com/content/libya-getting-it-right-revolutionary-pan-african-perspective>

¹⁴ "HRW: No mercenaries in eastern Libya," *Radio Netherlands Worldwide (RNW)* (2/3/2011). <http://www.rnw.nl/international-justice/article/hrw-no-mercenaries-eastern-libya>

¹⁵ "France recognises Libyan rebels", (10 March 2011). <http://www.bbc.co.uk/news/world-africa-12692068>

¹⁶ Shashank Joshi, "Arming rebel groups could backfire on the West," *The Independent* (9/3/2011).

¹⁷ Robert Fisk "America's secret plan to arm Libya's rebels," *The Independent* (7/3/2011).

- Ο μύθος ότι είναι θέμα χρόνου η επικράτηση της επανάστασης, εφόσον ο Καντάφι έχει μείνει μόνο με τα σώματα ασφαλείας και τους μισθοφόρους του. Όμως, τώρα, ακόμη και ηγετικά στελέχη των ανταρτών παραδέχονται ότι χωρίς δυτική στρατιωτική βοήθεια η «επανάσταση» είναι καταδικασμένη.¹⁸ Γι' αυτό και οι αντάρτες, μέσω του Εθνικού τους Συμβουλίου, έφθασαν στη κατάπυστη ενέργεια να ζητήσουν αεροπορικό αποκλεισμό (που ο ίδιος ο Αμερικανός Υπ. Άμυνας χαρακτήρισε ως «ευφημισμό για τον πόλεμο») από την υπερεθνική ελίτ που έχει συγκεντρώσει τεράστια στρατιωτική δύναμη στις ακτές της Λιβύης. Στη Ιστορία, όμως, ποτέ πραγματικοί επαναστάτες δεν απευθύνθηκαν στις Μεγάλες Δυνάμεις της εποχής για να νικήσουν τον αντίπαλό τους, όπως δεν το έκαναν και οι Ισπανοί επαναστάτες στον εμφύλιο που αντιμετώπιζαν μάλιστα θεριστικούς αεροπορικούς βομβαρδισμούς από τα Ναζιστικά στούκας που κατέστρεφαν πόλεις (Γκουέρνικα) και όχι βομβαρδισμούς στα χωράφια! Απλά ζήτησαν τον σχηματισμό διεθνών ταξιαρχιών από εθελοντές.

Παρόλα αυτά, τους άθλιους αυτούς ψευτο-«επαναστάτες» υποστηρίζουν ασύστολα οι Μαρξιστές της συμφοράς, αποπροσανατολίζοντας συγχρόνως το λαϊκό κίνημα να μην κατέβει σε μαζικές διαδηλώσεις κατά της νέας εγκληματικής επίθεσης της υπερεθνικής ελίτ, παρά τις υποκριτικές τους καταδίκες της επαπειλούμενης επίθεσης. Όμως, από τη στιγμή που βάζουν στο ίδιο τσουβάλι τον θύτη (την υπερεθνική ελίτ) και το θύμα (τον Λιβυκό λαό) που θα πληρώσει τελικά όχι μόνο την τωρινή επίθεση αλλά και το διάδοχο καθεστώς που θα είναι πολύ χειρότερο για τα λαϊκά στρώματα και το προλεταριάτο από το Κανταφικό (όπως συνέβη και με το καθεστώς που διαδέχθηκε τον Σαντάμ), όχι μόνο ευνουχίζουν τη μαζική αντίσταση κατά του βασικού υπεύθυνου του νέου μεγάλου εγκλήματος, της υπερεθνικής ελίτ, αλλά και εξασθενούν τον αγώνα κατά του παγκοσμιοποιημένου καπιταλιστικού συστήματος που θα βγει ανέλπιστα ενισχυμένο αν καταφέρει να αλλάξει τον χάρτη της Βόρειας Αφρικής,¹⁹ όπως ήδη έχει σχεδόν πετύχει στη Μέση Ανατολή με τη καταστροφή του Μπααθικού καθεστώτος στο Ιράκ.

Πηγή : http://www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos/greek/grE/gre2011/2011_03_12.html

---

¹⁸ Martin Chulov in Benghazi, Peter Beaumont in Tripoli and Jamie Doward , "Thirty feared dead as Gaddafi forces threaten to retake key Libyan town," *The Observer* (6/3/2011).

¹⁹ Prof Michel Chossudovsky "Insurrection and Military Intervention: The US NATO Attempted Coup d'Etat in Libya?," *Global Research* (9/3/2011). <http://globalresearch.ca/index.php?context=va&aid=23548>